

Misjonsinfo 02-2016

Daghjemmet i Pedro Juan Caballero, Paraguay

Kort fra arbeidet

I år har arbeidet gått greit med mindre problemer enn tidligere. Alfredo skriver om et veldig godt arbeidsmiljø på daghjemmet. Medarbeiderne forteller at de gleder seg til hver dag på jobb og at det har heller ikke vært noen spesielle problemer med barna angående sykdom eller ulykker. Daghemmet har i år et barn med epilepsi, et med «Down syndrom» og to med ADHD. Legene i PJC anbefalte daghemmet for disse barna. Paraguay har få spesialskoler for slike problemer. Tre

ettermiddager blir disse elevene tatt hånd om av en spesialskole for elever med psykiske problemer i byen. Alfredo mener at disse har blitt noe bedre enn de var i starten den tiden de har vært på hjemmet.

En tidligere elev ved skolen på daghjemmet har tilbudt sin arbeidskraft gratis. Hun har søkt tilbake til det trygge miljøet, mens hun på ettermiddagen studerer videre. Det vitner om at barna har følt trygghet og likt seg på daghjemmet.

En dag i august avvikler Paraguay noe de kaller familiedagen og det gjennomføres også på daghjemmet. Mange barn på daghjemmet har bare mødre eller andre slektninger å forholde seg til. For å ha nok plass ble dagen holdt i kirken inne i byen. Alfredo kan fortelle at det manglet ikke ett barn og de foresatte var med. Barna viste sine kunstner, det var opplesing og andre aktuelle aktiviteter til stor stolthet hos de foresatte. De voksne hjalp til med praktiske ting i festen. Alfredo holdt andakt og det fortelles om stor trivsel og glede blant alle.

I år forstår vi at barna får trafikkopplæring på daghjemmet. Paraguay har stor dødelighet i trafikken sammenlignet med Norge. Det synes derfor veldig klokt ut å gjennomføre et slikt tiltak. Nedenfor ser en bilder fra denne opplæringen.

Første klasse er gjennomført dette året på skolen. Neste år blir det første og andre klasse som skal fungere. Slik vil en bygge det opp til en har hele barneskolen i gang til sjetten klasse. Skolen og kontakten med større barn har vært veldig viktig i arbeidet.

Pastor Alfredo forteller at de har undervist om evangelisering i menigheten i høst. For at det ikke bare skulle være teori har de også praktisert noe av det de har lært. I den sammenheng har de hatt husmøter i hjemmet til et av barna som nå går på daghjemmet. Det har resultert i at mor, bestemor og en tante til dette barnet har blitt kristne. Alfredo kan også fortelle at en av mødrene til et av barna som gikk på skolen for flere år tilbake har døpt seg i menigheten. Dette inspirerer til å så ved alle vann.

Jeg har nettopp ført regnskapet for daghjemmet fram til 1. desember. Med **STOR** takk fører jeg hvert bilag. Jeg vet ikke hvordan jeg skal få takket dere alle nok på vegne av Mirian og Alfredo. Det er en trofasthet av både enkeltpersoner og menigheter som er ubeskrivelig. Jeg ønsker at dere alle skal ta imot denne takken og jeg tror at det er **EN** som skal lønne dere alle tilbake. Fram til 1. desember har det kommet inn ca. 0,5 millioner kr.

Jeg ønsker dere alle en velsignet julehøytid og et godt nyttår. Min opplevelse er at barna forstår og er veldig takknemlige for hva vi gjør fra Norge. De smilene jeg opplever ville jeg gjerne overføre til dere alle. Gud velsigne dere.

God Jul
og
Godt Nyttår!

Spesialinformasjon denne gang

Mirian Rojas de Saucedo

Denne gangen vil jeg gi litt inngående informasjon om Mirian – lederen av daghjemmet i PJC. Hun har vokst opp på et barnehjem norsk misjon drev i Ypacaraí, har fått studer gjort på høyskoler dekket av bistandsmidler fra Norge, giftet seg med Alfredo på begynnelsen av 90-tallet og har arbeidet i misjonen siden den gang. Hun har vært en trofast tjener i Guds rike i Paraguay.

To år var Mirian da hun kom til barnehjemmet i Ypacaraí. Den lille kroppen var full av lus og sår, og maven full av innvollsormer. Ikke rart at øynene var alvorlige og triste. Hun hadde blitt «reddet» fra et liv på gaten av en omsorgsfull dame i den lille landsbyen hun ble født i. Mirians mor som selv trengte sårt omsorg, var ikke i stand til å ta seg av sin datter. Men den snille damen hadde også store behov og hun hadde på en eller annen måte hørt

om hjemmet Hogar Norma, hjemmet for foreldreløse barn som misjonærene Førlands hadde startet. Dit kom damen med Mirian i 1969.

Men Mirians triste blick forble ikke alltid slik. Etter hvert merket de som så henne en forandringsprosess. Den lille blomsten begynte sakte å springe ut. Øynene ble lysere og smilet lå på lur. Den lille jenta måtte bare få tid på seg.

Forvandlingen skjedde gradvis. Når sårene på den lille kroppen ble borte og magen hadde kvittet seg med sine «inntrengere». Når hun fikk på seg rene klær, når hun fikk lov til å ta imot kjærlighet og omsorg, når magen ble mettet av næringsrik kost, og etter mange andre «når», - da skjedde det: Mirian begynte å smile! Etter hvert skulle nemlig smilet og latteren være det som kjennetegnet denne unge damen.

Mirian fikk fire studieår etter videregående og ble sykepleier med stipend fra NORAD mens hun hadde sitt hjem på barnehjemmet, eller Hogar Norma som det kalles i Paraguay. Det var ingen tilfeldighet at Mirian utdannet seg til sykepleier. For omsorg for andre, ikke minst de små, har hun vist lenge. Så snart som de små armene hennes var sterke nok, ville hun bære de mindre «søsknene». Spesielt den seks år yngre Carlos la hun sin elsk på. For Carlos hadde klumpføtter før han ble operert, og da var det at Mirian ble hans ben. Hun bar ham til spisebordet, hun bar ham til WC, hun bar ham til lekeplassen. Det er noe som kjennetegner også Mirian i dag. Hun har alltid en arm for den lille som måtte trenge det.

Etter endt studie giftet hun seg med Alfredo og de ble gode medarbeidere til misjonens arbeid blant indianere i Paso Cadena og i Fortuna. Etter 8 år i tjeneste blant indianere flyttet de nordover til Pedro Juan Caballero. Der tok de over et mer eller mindre nedlagt daghjem. Dette var blitt bygd av norsk misjon for først og fremst å hjelpe enslige mødre i «flue bydelen» som dette nabolaget ble kalt. Dette fordi søppeldynga ligger der og mange av mødrene jobber i den. Mirian og Alfredo har nå vært bestyrere på daghjemmet fra 1999.

Flere hundre barn har opplevd Mirians omsorg i løpet av denne tiden. Selv om hun også er pastorfrue, er det ingen tvil om hva hun brenner mest for, de minste og mest sårbare i samfunnet! Spør en Mirian hva som gjør at hun går inn for disse barna med slik kjærlighet, svarer hun: «jeg gir bare videre det jeg selv fikk på Hogar Norma», hjemmet som norsk pinsemisjon startet for snart 50 år siden. Ringvirkningene av at noen fra det kalde Norge reiste til Sør Amerikas hjerte drevet av et kall og kjærlighet til å hjelpe de svakeste, lever videre.

Livet består av opp og nedturer. Etter at Mirian og Alfredo hadde overtatt ledelsen av daghjemmet og pastorstillingen i Pedro Juan Caballero, begynte også hverdagen. Pengene i prosjektet fra Norge ble trappet ned og i 2002 og -03 gjennomlevde Mirian og Alfredo en av sine store livskriser. De hadde ikke nok penger til å drive Dagshjemmet. Mange ting manglet av helt nødvendige ting som mat, strøm, telefon osv. Det hopet seg opp gjeld og ledelsen i styre for menighetene kom for å stenge Dagshjemmet.

I denne situasjonen fikk både Mirian og Alfredo tilbud om hver sin jobb i byen. Det ville være fristende å «hoppe av» og ta en vanlig jobb. Når ledelsen fra styret for menighetene var der for å stenge daghjemmet, hevet Mirian røsten i dette mannsdominerte samfunnet. Den tapre og modige damen på 34 år stiller spørsmålet: Kan vi ikke prøve litt til? Den Gud som har kalt oss til dette stedet vil ikke at vi skal ha det slik som vi har det i dag. Mirian og Alfredo hadde i lengre tid grått seg i søvn. De hadde 3 barn og manglet alt. Det sies at de spiste hønehoder som brukes som dyrefor også i Paraguay. I denne situasjonen med nytt tilbud om jobb for dem begge, med mager som skriker etter mat, med ansvar for 3 barn, med en stigende gjeld osv er det Guds kall som kommer i klemma. Med dette inntrengende spørsmålet fra Mirian fikk de lov til å prøve litt til.

Etter den tid kom det løsninger på problemene og daghjemmet har blitt drevet fram til i dag. Det har i disse årene vært både oppturer og nedturer, men mange barn har fått hjelp, omsorg og kjærlighet. Evangeliet og kunnskapen Mirian har i sitt liv føres videre blant de minste på dette stedet. De har opplevd å hjelpe trengende barn, gi de tomme magene mat, forberede barna til voksenlivet med undervisning, lede barn og foreldre til Gud, fått se at Gud griper inn i en kreftsyk 8-åring og gitt syke barn helsehjelp. Dette er frukter i Mirians liv og vi trenger henne i mange år videre. Be for denne tapre damen.